
RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI” MÜNCHEN

Grăciun fericit!
Frohe Weihnachten!

Mirel Bănică,
Despre rugăciune

Alina Rotaru, *Forța
și vulnerabilitatea*

Pr. dr. Alexandru
Nan,
Prima Spovedanie

Editorial

Dr. Anca Bartoș, *Școala de Română, extra muros*

Julian Dettling, *Teilnahme*

Hram și hirotonie la München

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop
și Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei
Centrale și de Nord

CUPRINS

Pr. Dr. Alexandru Nan, Editorial	1
Mirel Bănică, Despre rugăciune	4
Al. Mateevici, Roagă-te	8
Alina Rotaru, Forța și vulnerabilitatea	9
Julian Dettling, Teinahme	13
Julian Dettling, Participare	15
Din viața Parohiei și a Școlii de Română	18-28
Pr. Dr. Alexandru Nan, Binecuvântarea copiilor	18
Amintiri din tabăra „Oglinzi“	20
Dr. Anca Bartoș, Școala de Română, extra murros	23
Pr. Dr. Alexandru Nan, Prima Spovedanie	25
Pr. Dr. Alexandru Nan, Hram și hirotonie	27

Editorial

„Cu adevărat mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s-a propovăduit întru neamuri ...“ (I Tim 3,16).

Iubiții mei,

Ne apropiem cu pași repezi de marea sărbătoare a Nașterii Domnului, singurul lucru întâmplat nou sub soare de la creația lumii, evenimentul care a împărțit istoria omenirii în două. Iubirea lui Dumnezeu pentru umanitatea căzută se face și mai vizibilă prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos: „Căci Dumnezeu atât de mult a iubit lumea încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, pentru tot cel ce crede într'Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

An de an, cu inimile primenite în „postul bucuriei”, prin Spovedanie și mai multă rugăciune, ne bucurăm de acest praznic, vestit și prin vocile calde ale copiilor și tinerilor. Ne uimim mereu și mereu și nu prea înțelegem cu adevărat marea taină a creștinătății, și anume faptul că: „Dumnezeu S-a arătat în trup” (I Tim. 3,16).

De aceea, spunea Sfântul Ioan Gură de Aur următoarele cuvinte: „Uimitor nu este faptul că Dumnezeu

este mare. Uimitor este faptul că S-a făcut atât de mic încât să-și facă loc într-un trup omenesc ca să se facă Om. Și încă mai uimitor este faptul că S-a făcut în întregime o fărmătură ca să se facă una cu noi“. Iată, tainica iubire a lui Dumnezeu pentru noi, la care trebuie sincer să medităm, mai ales, în aceste zile!

Sărbătoarea Nașterii Domnului este situată la finalul anului calendaristic, deci într-o perioadă a bilanțurilor. Nu mă gândeam, la începutul anului în curs, la faptul că această perioadă va fi și timpul unui bilanț pastoral de aproape zece ani (s-ar fi împlinit pe 13 ianuarie 2023)!

În primul rând, doresc să vă mulțumesc tuturor pentru lucrarea pe care am săvârșit-o împreună în tot acest timp! Am trăit multe momente de bucurie, dar uneori și unele triste. Între cele triste, mă gândesc la „plecarea” pr. Mircea Basarab și a altor persoane din comunitate în lumea veșniciei, sau diferite cazuri de boli incurabile și suferințe. Trebuie să vă mărturisesc că deși au fost și momente mai grele, nu știu când s-au scurs cei 10 ani.

În toți acești ani, am continuat pe linia predecesorului meu, pr. prof. dr. Mircea Basarab, punând ici colo accente diferite. Între lucrurile realizate în tot acest timp, mă bucur în primul rând de trecerea de la ora de Religie la înființarea Școlii parohiale (de Română), unde am desfășurat

activități frumoase începând din anul 2015, în ultimii trei ani finanțate și de către Guvernul României prin Departamentul Românilor de Pretutindeni. Copiii și tinerii reprezintă atât viitorul Bisericii noastre, cât și al fiecărei comunități în parte. De aceea, nemulțumirea mea rămâne faptul că nu au fost și nu sunt aduși mai mulți copii și tineri la aceste activități. Din cei aproximativ 600 de copii pe care i-am botezat în cei 10 ani de pastorație, chiar dacă au fost înființate mai multe parohii în jurul München-ului, numărul celor prezenți chiar și neregulat, este mult prea mic. Un lucru care-mi dă fiori, pentru că sunt responsabil de aceste suflete integrate în Trupul Bisericii prin Taina Sf. Botez! De aceea, vă adresez și acum îndemnul, ca alături de noul preot, să intensificăm cu toții efortul de a-i aduce pe câți mai mulți copii și tineri din München la Biserică!

O altă inițiativă care a dat roade, a fost deschiderea bibliotecii parohiale în anul 2016, inaugurată în prezența Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim. De la circa 100-150 de volume rămase din timpul Pr. Basarab, prin noi achiziții și donații, am ajuns să avem între 1300-1500 de volume, carte teologică, religioasă, beletristică în limba română, dar și câteva cărți de bază în limba germană, pentru cei interesați de Ortodoxie. Biblioteca așteaptă și acum cât mai mulți cititori!

De asemenea, este important să menționez aici (re-)editarea revistei „Renașterea”, care a ajuns la zece ani de apariție în serie nouă. Am căutat mereu să alegem și să publicăm, solicitând unor preoți și teologi articole, care să contribuie la formarea duhovnicească și culturală a credincioșilor și sperăm că, în mare parte, am reușit, iar preoteasa Daniela a făcut benevol toată munca de tehnoredactare și design.

Tot aici amintesc „ieșirile” cu corul „Armonia” al parohiei, la numeroase evenimente interortodoxe și ecumenice în München, în multe parohii ale Protopopiatului Bavariei și chiar în Austria. Corul a fost întinerit, au fost câștigați noi membri și am putut desfășura și-n acest fel o activitate misionară. Aș aminti aici concret ieșirile la Ulm, Traunreut, Garmisch-Partenkirchen, Wolfratshausen și la Feldkirch (Austria). Nu pot să nu amintesc aici și lucrarea filantropică intensă desfășurată în acești ani, deși reprezintă doar „o picătură într-un ocean” și contribuția consistentă la construcția CBROM!

Dragii mei,

Dau slavă lui Dumnezeu pentru toate și vă mulțumesc tuturor pentru dăruire! Am amintit doar câteva dintre multele activități pe care le-am desfășurat împreună în acești ani, în care v-ați implicat și pe care comunitatea noastră le-a adus la

bun sfârșit. Deși mi-am dorit să slujesc într-o biserică românească, care să fie și sediu al Protopopiatului Bavariei, totuși, să nu credeți că nu mă afectează despărțirea de această comunitate, în care am investit, împreună cu familia, foarte multă muncă. Cineva spunea: „A pleca înseamnă a muri puțin“! Sunt într-un tot de acord cu acest mod de exprimare. Totuși, simt că las în urmă o comunitate puternică și unită, cu care voi conlucra de acum înainte într-un alt mod.

Iubiți credincioși,

După mai multe propuneri și discuții purtate, se preconizează, prin voia Domnului, ca noul preot paroh să fie pr. Nicolae Canciu, fiu al acestei comunități. Părintele Nicolae, deși tânăr și cu puțină experiență pastorală, a fost ales și susținut nu numai de către consiliul parohial, ci și de către mulți dintre Dumneavoastră, tocmai pentru faptul că înțelege foarte bine nevoile acestei comunități. Pentru pr. Nicolae, om de mare caracter și slujitor de vocație, înzestrat cu multe calități, deschis să asculte și să învețe, se potrivesc foarte bine cuvintele Sf. Ap. Pavel adresate lui Timotei: “Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale” (I Tim. 4,12). Și în calitate de duhovnic, l-am asigurat pe pr. Nicolae de tot sprijinul meu. Pe lângă aceste calități, între care subliniez ascultarea față de ierarhia Bisericii, pr. Nicolae are nevoie de

rugăciunea noastră, a tuturor. Sunt convins că se va descurca foarte bine. Trebuie să-i acordați încredere și să-i oferiți o șansă, așa cum ați procedat cu mine în urmă cu zece ani!

Întrucât s-a produs o schimbare de generație în parohiile din München, prin trecerea timpului și sosirea multor altor români, chiar și în timpul pandemiei, sunt convins că avem mai multe șanse să colaborăm și să intensificăm activitățile comune. A sosit momentul să ne vedem mai des, să ne rugăm împreună, clericii și credincioșii din cele trei comunități müncheneze și să organizăm și activități comune. Închei cu acel cuvânt al Părintelui Teofil, pe care vi l-am spus și în biserică: „În inima mea există numai intrări, nu și ieșiri“!

Mulțumindu-vă încă o dată pentru implicare, dau slavă lui Dumnezeu pentru toate darurile revărsate asupra noastră în toți acești ani și-L rog să ne dăruiască o sărbătoare a Nașterii cu multă bucurie și liniște și un An Nou cu sănătate și cu mai multă pace în suflete și-n lume!

Cu drag,

Pr. dr. Alexandru Nan

Despre rugăciune, din perspectiva științelor sociale

de Mirel Bănică

Marcel Mauss (1872-1950) a fost unul dintre cei mai mari și mai cunoscuți sociologi și etnologi francezi, considerat a fi chiar unul dintre părinții etno-antropologiei, așa cum o cunoaștem noi astăzi. Este autorul, printre altele, al cunoscutului „Eseu despre Dar” (1925), un text clasic despre formele și natura schimburilor din societățile umane, dar și a ceea ce denumim, generic, fapte sociale totale, cum ar fi pelerinajele, de pildă. În anul 1909, pe când era la începutul carierei sale științifice și academice, Mauss începe să scrie, dar fără a o publica

vreodată, una dintre cele mai complexe lucrări ale sale, intitulată „La Prière” (Rugăciunea).

Din motive necunoscute până astăzi, lucrarea a rămas nefinalizată. Ea pornește de la o întrebare (aparent) simplă, dar de o mare profunzime și dificultate: ce mijloace, ce căi are la dispoziție omul, ființă umană, pentru a putea comunica cu Divinitatea? Răspunsul este, cum v-ați dat seama imediat, rugăciunea. Rândurile care urmează reprezintă o sinteză a ideilor și gândirii antropologului francez, dublate de propriile mele reflecții și adăugiri.

Așadar, rugăciunea este una dintre cele mai importante forme de expresie a religiilor lumii, de o enormă bogăție și complexitate, familiară și, în același timp, greu de pătruns, tainică. Greu de ajuns la „miezul” ei, la propriu și la figurat. Paradoxal, din punctul de vedere al științelor sociale, rugăciunea, actul de a ne ruga, rămâne în continuare destul de puțin cunoscută și studiată.

Ea are mai multe caracteristici universale: este suplă, adaptabilă multor cerințe existențiale. Se exprimă în forme foarte simple sau, din contră, extrem de elaborate. Are forme fixe, prestabilite sau, dimpotrivă, este foarte spontană, foarte liberă.

Rolurile sociale ale rugăciunii sunt multiple, la rândul lor. Rugăciunea poate fi un act de credință, manifestarea unei cereri, pact sau alianță. Mai avem rugăciunea sub formă de laude și osanale sau rugăciunea ca formă de „contract” puternic cu divinul. Ce este sigur, ne spune Mauss, este că rugăciunea este întâlnită în toate sferele sociale și în toate momentele vieții religioase. Când se „roagă” (cu ghilimele) cei care nu știu sau nu pot să se roage, de obicei? În timpul marilor rituri de trecere, al marilor praguri ale vieții care sunt nunțile, botezurile, înmormântările. Numai că atunci actul rugăciunii, rugăciunea în sine este „monitorizată” și condusă sacerdotal. În fine, rugăciunea

este un puternic factor de producție, de avans economic, datorită eficacității deosebite pe care o adaugă muncii. Cel mai bun exemplu din toate timpurile este mănăstirea. Împletirea actului de a munci cu rugăciunea i-a ajutat din cele mai vechi timpuri pe călugări să spiritualizeze actul dificil și obositor al muncii cu plăcerea și „ușurarea” adusă de rugăciune, să obțină o eficiență deosebită a ritmului și timpului petrecut în muncă și rugăciune, repet. În primele secole ale creștinismului, asistăm la atitudini contradictorii față de muncă. Munca grea, epuizantă era apanajul sclavilor, al celor foarte săraci, dar monahismul reabilitează munca, o înnobilează.

Călugărul lucrează pentru a-și câștiga existența, dar și pentru a se distrage acediei, demonului plictiselii și deznădejdiei. Fără a dezvolta prea mult aici, sunt și autori care acreditează teza că productivitatea, eficiența modelului monastic au condus la progresul științei, la nașterea spiritului capitalist, în sensul

celui teoretizat și descris de Max Weber în celebrul său eseu „Etica protestantă și spiritul capitalismului” - prea puțin citit și încă și mai puțin înțeles pe deplin, din păcate.

Cum studiezi rugăciunea?

Revenind, ne întrebăm cum studiezi rugăciunea, cu ce metode? O întrebare dificilă. Motivul, spune Mauss, stă tocmai în statutul cuvântului pe care-l adresăm lui Dumnezeu, care este extrem de delicat, greu de pătruns rațional. Este vorba de un schimb de gânduri, de un amalgam de comunicare, fragmente de simțire? Formele exterioare de manifestare a rugăciunii (ritualul, materializări ale rugăciunii, „instrumente de rugăciune”, cum ar fi metanierele, de exemplu) pot fi cunoscute material, clasate etnografic, dar nu și rugăciunea în sine. Rugăciunea fiind un „ritual asociat cu o credință profundă”, potrivit definiției lui Marcel Mauss, este mai ușor de perceput, de „fotografiat” în dimensiunea sa materială sau rituală decât în abisul credo-

ului, al profesiei de credință. Un alt aspect paradoxal al rugăciunii este acela că ea se produce individual, în interiorul ființei, dar are o existență socială în exteriorul acesteia, în sfera ritualului religios. Să luăm exemplul celebrei rugăciuni a inimii, atât de cunoscută și de practică în Ortodoxie. Ceva mai intim și mai interior decât atât nu poate exista! Cu toate acestea, există o „materializare” a ei, în exterior: s-au scris tomuri întregi care-i sunt dedicate, avem cărți de evocări și amintiri cu celebri practicanți ai acesteia etc. Iar rugăciunea inimii continuă să rămână, din fericire, aș spune eu, o mare necunoscută, un har, și nu rezultatul unei „tehnologii” spirituale.

O definiție „socială” a rugăciunii?

Putem furniza deci o definiție „socială” a rugăciunii? Avertismentul lui Marcel Mauss este foarte clar, aici: a defini înseamnă a clasa, a situa rugăciunea printre alte noțiuni, considerând-o

așezată, rezolvată, înțeleasă. Or, suntem departe de această stare de fapt. Cu toate acestea, logica sa este următoarea. Rugăciunea este unul dintre ritualurile observabile ale unei religii. Ritualurile sunt acte ce se produc, se „performează”, se întâmplă într-o perioadă de timp și de spațiu, sunt acte religioase. Iar actele religioase, la rândul lor, sunt colective, adaptate și performate de o comunitate, și individuale, cum ar fi ascetismul riguros, personal. Ce au însă în comun actele religioase colective și individuale? Se produc pentru a cere ajutorul divinității, sunt impregnate de eficacitate spirituală, în sensul invocării și obținerii puterii divine. Atenție, poate că trebuie să repet acest aspect, Mauss se referă la ansamblul religiilor monoteiste, nu doar la creștinism. Iar o posibilă definiție a rugăciunii ar fi, în acest caz, că rugăciunea este un act tradițional eficace, cu rezultate, ce se referă la lumea sacrului.

Pornind de la această definiție de bază, autorul împarte rugăciunile în două categorii: rugăciunile zise „manuale”, implicând mișcări repetitive, gesturi, deplasări ale corpului, o anumită cinetică a corpului și a gestului, o dramaturgie și o emoție vizibilă. A bate metanii (mătăanii) mari cred că ar fi exemplul cel mai ilustrativ din lumea ortodoxă pentru a ilustra această idee. A doua categorie a fost denumită „rugăciunea orală”, rostită, individual sau colectiv. Frontierele, diferențele dintre riturile zise „manuale” și cele „orale” nu sunt însă foarte clare, bine delimitate, diferă de la caz la caz.

Fragment din intervenția autorului, intitulată „Între efort și aport. Rugăciune și muncă în mănăstire”, susținută în cadrul Simpozionului internațional Importanța Rugăciunii în viața eclezială și personală a credincioșilor, Patriarhia Română, 9-13 octombrie 2022.

Roagă-te

de Al. Mateevici

Roagă-te în fericire,
În nevoie roagă-te,
Roagă-te în pătimire,
În smintire roagă-te.
Roagă-te obijduit
Și-n primejdii roagă-te.
Roagă pentru cel iubit,
Pentru dușman roagă-te.
Roagă-te pe când slăbești,
Când ești tare, roagă-te.
Roagă-te când plângi, jelești,
Când te bucuri, roagă-te.
Roagă-te-n ceas de ispită,
Și de patimi, roagă-te.
Roagă-te, când biruită
Îi ispita, roagă-te.
Roagă-te în ceas de moarte,
De iertare roagă-te;
Roagă-te, atunci te iartă
Cel din ceruri, roagă-te!

Decembrie 1911

Iertarea în familie

“Nu există o familie perfectă. Nu avem părinți perfecți, nu suntem perfecți, nu ne căsătorim cu o persoană perfectă și nici nu avem copii perfecți. Avem reclamații de la alții. Ne dezamăgim reciproc. Prin urmare, nu există o căsătorie sănătoasă sau o familie sănătoasă fără exercitarea iertării.

Iertarea este vitală pentru sănătatea noastră emoțională și supraviețuirea spirituală. Fără iertare, familia devine o arenă a conflictului și o reducere a pedepselor.

Fără iertare, familia se îmbolnăvește. Iertarea este asepsia sufletului, curățarea minții și libertatea inimii. Cine nu iartă nu are pace în suflet sau comuniune cu Dumnezeu.

Durerea este o otrăvă care intoxică și ucide. Păstrarea durerii în inimă este un gest autodistructiv. Este autofagie. Cel care nu iartă devine bolnav fizic, emoțional și spiritual.

De aceea, familia trebuie să fie un loc de viață și nu de moarte. Teritoriul de vindecare și nu de boală; scenariu de iertare și nu de vinovăție. Iertarea aduce bucurie când întristarea produce tristețe, în care durerea a provocat boala”.

(J M B)

Mulți chemați, puțini aleși,
Mulți rodiți, puțini culeși,
Mulți porniți, puțini ajunși,
Mulți atinși, puțini pătrunși.

Multă cale, puțin drum,
Jar puțin și prea mult fum.
Multe ziceri, puțin har,
Puțin dulce, mult amar.
Multă fală și mândrie,
Prea multă idolatrie.

Forța și vulnerabilitatea împart aceeași inimă

de Alina A. Rotaru

În psihologie numim tendința de a nu deranja pe nimeni și a mulțumi pe toată lumea indice crescut de dezirabilitate socială, adică ești omul care nu produci valuri, stai cuminte în banca ta și nu epatezi. Trăsăturile pe care le-am primit încă de la naștere și asupra cărora nu putem interveni (deocamdată) au o influență de aproximativ 50% în modul în care gândim și acționăm.

Mă refer la trăsături de personalitate: introversie, extraversie, neuroticism, deschidere, agreabilitate. Aici intervine și predictibilitatea pe care cineva din exterior o are privind la tine și cunoscându-ți personalitatea, iar statistica arată un indice de 40% în situații generale, nu specifice.

Aproximativ 40% înseamnă libertatea pe care o ai tu, cum răspunzi la circumstanțe, cum acționezi prin prisma valorilor

și principiilor tale, ce poți schimba în contextul tău și la tine. Libertatea mea e aici. Învăț să coabitez cu aspecte contradictorii ale personalității mele, fapt care intră în conflict flagrant cu nevoia mea de coerență și predictibilitate. Îmi reproșez atunci când nu ar trebui și mă scuz de lucruri pentru care nu sunt vinovată sau responsabilă. Mi-e teamă de riscuri, uneori nici opiniile nu mi le argumentez și susțin vehement, chiar dacă în final se dovedește că am dreptate. Sunt bună când ar trebui să fiu fermă și invers. Îmi doresc arzător să fiu mai determinată să-mi susțin punctul de vedere, să fiu mai hotărâtă, chiar mai combatantă.

Oare voi putea fi vreodată altfel? Probabil că mai mult decât sunt acum pot fi, dacă învăț să cultiv curajul în viața mea. E necesar să-mi asum că uneori poți să-i deranjezi pe ceilalți, luând o poziție fermă. Este necesar să-ți respecti principiile și valorile, chiar dacă par desuete sau bizare pentru o lume în continuă

schimbare și modernizare. Cred că vulnerabilitatea și forța pot locui pașnic în ființa noastră, fiecare cu rolul ei. Cel mai probabil, un om sănătos emoțional și social are o doză echilibrată de forță și vulnerabilitate. Forță pentru a-și urma scopurile, a-și susține opiniile și a-și îndeplini visele, dar și vulnerabilitate pentru a se lăsa descoperit, iubit și schimbat.

Puterea vulnerabilității

În fuga noastră de a nu fi răniți, am ales să folosim diverse măști sociale: masca de evitant, dur, inabordabil, anxios, măști care îndeplinesc un rol de protecție: nu ajungi la mine, nu mă cunoști cu adevărat, prin urmare nu mă poți răni.

A te deschide spre viață, spre oameni și experiențe presupune, în mod evident, un risc, acela de a fi rănit, însă doar prin deschiderea inimii poți să experimentezi bucuria, iubirea, relațiile împlinitoare - în aceasta constă curajul de a fi vulnerabil. Vulnerabilitatea

presupune să te întorci spre tine și să-ți răspunzi la o întrebare simplă: Ce simți? Pot vorbi cu tine despre orice. Să-ți spun părerea, să-ți ofer argumente, să dezbatem și apoi să ajungem sau nu la un punct comun. Te pot asculta cu empatie, putem comunica în mod real oricând. Însă, când mă întrebi ce simt, mă blochez. Îmi este greu să identific ce simt în legătură cu un anumit subiect și, mai ales, să-mi dau voie să simt.

Noi, oamenii, femeile, în special, trăim prea mult în creier și prea puțin în inimă. Blocăm durerea, fugim de ea și astfel ajungem să nu mai simțim nici plăcerea, pierdem bucuria de a trăi și entuziasmul. Existența devine o povară apăsătoare, nu poți primi iubirea, nu crezi că o meriți sau ești incapabilă să o întreții.

Îmi spun mie așa cum îți spun și ție: dă-ți voie să simți, în mod special sentimentele negative: durerea, furia, dezamăgirea, neputința, doliul. Am fost obișnuiți să nu ne confruntăm

cu propriile temeri, dureri, frici și neputințe, să fugim de ele, însă ateîntâlni cu ele reprezintă premisa vindecării. Am fost învățați că nu este elegant să simțim și să exprimăm sentimente negative. Fals, această mentalitate se termină cu mine și cu tine, prin a vorbi despre ce simțim și vrem. Prin a avea curajul să ne ridicăm în intimitatea ființei noastre și să ne descoperim. Am fost învățați să ascundem sau să minimalizăm ce simțim și să ne conformăm în peisaj, dar amintește-ți că ceea ce simți contează.

Dacă nu ne ascultăm emoțiile și nu ne prioritizăm nevoile, rătăcim în relații de dependență emoțională, în scheme de autosacrificiu, în compromis și nefericire, mereu în întâmpinarea a ce vor alții de la noi.

Întrebări

Coboară din creier în corp și vezi ce simți în legătură cu tine, oameni sau evenimente. Cultivă-ți intuiția, acel adevăr pe care nu-l poți explica cu

argumente raționale, dar el există în tine, sub forma a ceea ce simți. Ia-ți câteva minute libere să-ți răspunzi în cel mai autentic mod la următoarele întrebări: Ce simți în legătură cu cele mai semnificative trei relații din viața ta? Ce simți în legătură cu imaginea ta în oglindă, când te privești? Ce simți în legătură cu profesia ta și modul în care îți câștigi banii? Conectează-te la emoțiile tale cel puțin câteva minute pe zi și deconectează-te de la gadgeturi sau alte preocupări mărunte, care nu au impact semnificativ asupra calității vieții tale.

Deschiderea spre iubire

Mai observ în interacțiunile mele o provocare, și anume dificultatea de a ne deschide inima în fața iubirii, deoarece am fost răniți cândva. Iubirea e și un dar, în esență, pentru că dincolo de orice, legătura sufletului nu poate fi operaționalizată în termeni concreți, dar aceasta reprezintă în egală măsură și o muncă susținută pentru reușita relației. În cartea „Cerere

în călătorie”, de Édouard și Mathilde Cortès, este vorba despre doi proaspăt căsătoriți care și-au făcut ca dar de nuntă o călătorie de 6.000 de kilometri exclusiv pe jos, de la Paris la Ierusalim. Acest periplu a fost și un test al limitelor lor, al iubirii lor, al toleranței față de celălalt. Soțul scrie în jurnalul lor de călătorie, la un moment dat: „Dragostea trebuie făcută. Îmi place expresia asta în sensul ei literal, fiindcă eu cred că dragostea nu este înăscută. Nu se sinchisește de instinct sau de sentimentele care trec în goană. Dragostea trebuie făcută așa cum faci o călătorie: alegi destinația, alegi mijlocul de transport, alegi hărțile. Pe drum, șovăi, te adaptezi, îi dezvălui celuilalt scurtături și afinități. Dragostea e o călătorie pe măsură. Traseul trebuie conceput, parcurs cu răbdare și revizuit în mod frecvent. Atingerea unui vârf nu se face fără efort. Nu contează vârsta și sentimentele. Zi de zi, în orice domeniu, dragostea trebuie creată”.

Alegerea de astăzi, de a cultiva iubirea și recunoștința, te poate ajuta să te deschizi spre împlinire. Calitatea vieții pe care o vei avea peste trei ani depinde de ce decizi tu astăzi, mâine, poimâine, peste o lună. Mi-aș dori să înțelegi în cel mai literal mod că tu îți construiești realitatea pe care o trăiești prin deciziile tale zilnice. Uită-te în cel mai important loc din Univers, inima ta, și răspunde la întrebarea: ce simți?, iar de aici vei avea o busolă care îți va indica direcția spre care inima ta se îndreaptă.

<https://ziarullumina.ro/societate/psihologie/forta-si-vulnerabilitatea-impart-aceasi-inima-174573.html>

Teilnahme an den 42. Passionsspielen in Oberammergau

von Julian Dettling

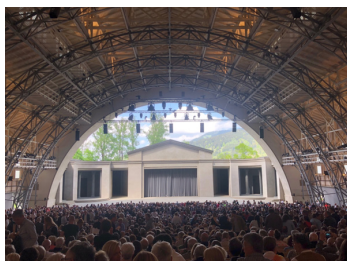
Dank sei Gott, dem Herrn!

Nach zweijähriger Pandemie-Verzögerung fand vergangenen Samstag, den 14. Mai 2022, unter weiß-blauem Bayernhimmel und heiterem Vogelgezwitscher, die Premiere der 42. Oberammergauer Passionsspiele statt. Im Laufe der fünfstündigen Aufführung, wird die Geschichte des Leidens und Sterbens Jesu, das heißt die letzten fünf Tage des Herrn, von Palmsonntag bis zur Auferstehung, nachgestellt. An diesem Ereignis nahmen viele kirchliche Würdenträger sowie Prominenz aus Politik, Wirtschaft, Kultur und Sport teil. Als Vertreter der Rumänisch-Orthodoxen Metropolie von Deutschland, Mittel- und Nordeuropa nahmen neben dem Metropoliten Dr. Serafim Joantă, Pfr. Dr. Alexandru Nan, Dekan für Bayern, Diakon Dumitru Dura, Metropolitansekretär, und Hypodiakon Julian Dettling teil.

Feierlich eingeleitet wurden die Spiele durch den ökumenischen Eröffnungsgottesdienst. Nach der anschließenden Ehrung langjähriger Mitspieler begann die 42. Vorstellung, bei der heuer 2.100 der rund 5.200 Dorfbewohner mitwirkten. Nur wer im Ort geboren ist oder seit 20 Jahren dort lebt hat sogenanntes Spielrecht. Zur fünfstündigen Premiere am Samstagnachmittag waren rund 4.400 Gäste geladen. Ministerpräsident Markus Söder (CSU), der in der dreistündigen Spielpause zum Staatsempfang einlud, unterstrich den Wert der Passionsspiele, die er zum bayerischen Kulturgut zählt: „Darauf sind wir sehr stolz.“ Die UNESCO zählt die Oberammergauer Passionsspiele seit 2014 zum immateriellen Weltkulturerbe. Hinsichtlich

unserer gottvergessenen Zeiten beschrieb Alexander Dobrindt, Vorsitzender der CSU-Landesgruppe, die Spiele als ein „epochales Werk“ mit „besonderer Wirkung“. Ilse Aigner, Mitglied des Bayerischen Landtags zeigte sich vor allem davon „tief beeindruckt“, „wieviel Herzblut die Oberammergauer in ihr Gelübdespiel stecken“. Schauspieler Ben Becker, der selbst bereits auf der Oberammergauer Bühne stand, zeigte sich „ganz überwältigt“ und bedauert, „dass wir daraus nichts lernen.“ Zuletzt bedankte sich der 60-jährige und vierfache Spielleiter Christian Stückl bei allen Mitwirkenden: „Ihr seid’s einfach ein guter Haufen.“

Die ersten Oberammergauer Passionsspiele fanden Anno Domini 1634 statt. Ein Jahr zuvor, als die Pest in vielen Teilen Europas wütete, legten die Dorfbewohner in ihrer Not

ein Gelübde ab: Sie schworen, alle zehn Jahre das Leiden und Sterben Christi nachspielen zu wollen, wenn das Dorf fortan von der Pest verschont bleibt. Preiset den Herrn! Die Gebete des Dorfes wurden erhört und so können wir schon seit fast 400 Jahren dieses monumentale Meisterwerk hautnah nacherleben. „Und ich sage euch: Bittet, und euch wird gegeben werden; suchet, und ihr werdet finden; klopfet an, und euch wird geöffnet werden“ (Lukas 11,9).

Das Evangelium lehrt uns: „In eurer Geduld gewinnt eure Seelen“ (Lukas 21,19). Dabei hilft uns die Betrachtung der Leiden Christi, „damit niemand meint, er leiste etwas Großes“ (Johannes von Damaskos). Wer um Christi willen leidet und sein Kreuz auf sich nimmt,

also erdulden kann, was eintreten wird, dem ist „ein Kranz verheißen“ (Gregorios der Sinaite). Die himmlischen Güter liegen verborgen „in den Bedrängnissen, in den Leiden, in der Ausdauer und im Glauben“ (Symeon Metaphrastes). In dieser Welt werden wir Bedrängnis haben, nehmen wir also unser täglich Kreuz auf uns und seien mutig, den Er hat „die Welt besiegt“ (Johannes 16,33).

Păpușa

Atunci când Gabriel García Márquez a fost diagnosticat cu cancer a scris poemul „Păpușa“.

El a trimis aceste cuvinte celor mai apropiați prieteni ai săi, ca un semn de rămas-bun, ca o radiografie a unei vieți frumos trăite.

„Dacă Dumnezeu ar uita pentru
o clipă

că sunt o păpușă de cârpă,

și mi-ar dăruia o fărâmbă de viață,

probabil nu aș spune tot ce
gândesc,

dar cu siguranță aș gândi tot
ceea ce zic.

Aș aprecia lucrurile nu prin ceea
ce valorează,

ci prin ceea ce semnifică.

Aș dormi puțin și aș visa mult,
deoarece cu fiecare minut în care
închidem ochii

pierdem 60 de secunde de
lumină.

Aș merge când alții se opresc,
m-aș trezi când alții dorm.

Aș asculta când ceilalți vorbesc,
și cum aș mai savura o înghețată
cu ciocolată!

Dacă Dumnezeu mi-ar dăruia
puțină viață,

mi-aș pune haine simple, m-aș
întinde la soare,

lăsând la vederea tuturor nu
numai corpul, ci și sufletul meu.

Doamne, dacă aș avea o
bucătică de viață...,

Ți-aș scrie toată ura pe o bucată
de gheață

și aș aștepta să iasă soarele.

Aș picta pe stele un poem de-al
lui Benedetti,

cu un vis al lui Van Gogh;

și un cântec al lui Serrat ar fi
serenada

pe care aș oferi-o lunii.

Aș uda trandafirii cu lacrimile
mele

ca să simt înțepătura dureroasă
a spinilor

și sărutul vindecător al
petalelor.

Doamne, dacă aș avea un
crâmpei de viață

nu aș lăsa să treacă o zi

fără să le spun oamenilor pe care
îi iubesc, că îi iubesc.

Aș convinge fiecare femeie sau

bărbat

*spunându-le că sunt favoriții
mei*

și aș trăi îndrăgostit de iubire.

*Le-aș arăta oamenilor cât de
mult greșesc*

*dacă cred că nu se mai
îndrăgostesc când încep să
îmbătrânească,*

*neștiind că, de fapt, îmbătrânesc
atunci când nu se mai
îndrăgostesc.*

Unui copil i-aş da aripi,

*dar l-aș lăsa să învețe singur să
zboare.*

*Pe cei în vârstă i-aș învăța
că moartea nu vine o dată cu
bătrânețea,*

ci o dată cu uitarea.

Am învățat atâtea lucruri de la voi, oameni.

Am învățat că toată lumea
vrea să trăiască pe culmea
muntelui

*neștiind că adevărata fericire
este să urci panta.*

Am învățat că, atunci când un

nou-născut

strânge în pumn pentru prima dată

*degetul tatălui său, îl va ține
strâns pentru totdeauna.*

*Am învățat că un om are dreptul
să-l privească pe altul de sus*

numai atunci când îl ajută să se ridice.

*Am învățat atâtea lucruri de la
voi,*

*dar de fapt nu-mi vor folosi mai
deloc,*

căci din nefericire, când mă vor pune în cutia aceea, o să mor.“

Gabriel García

Márquez(6.03.1927-17.04. 2014)

scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, pentru roman și proză scurtă, în care fantasticul și realul sunt combinate într-o lume liniștită de bogată imaginație, reflectând viața și conflictele unui continent. Este cunoscut de către prieteni drept Gabo. Cel mai cunoscut roman al său este „Un veac de singurătate“.

Binecuvântarea copiilor și tinerilor la München, la început de an școlar

An de an la München, în luna septembrie sunt săvârșite rugăciuni de binecuvântare pentru copii și tineri, la început de an școlar. Anul acesta slujba de Tedeum a fost săvârșită duminică, 18 septembrie 2022, în Parohia „Nașterea Domnului” și „Sf. Parascheva” din München, de către părintele paroh dr. Alexandru Nan, protopop al Bavariei și diaconul Nicolae Canciu. Cereri pentru copii și tineri au fost făcute și-n cadrul Sf. Liturghii. Mulți dintre aceștia, la momentul potrivit din Sfânta Liturghie, s-au împărtășit cu Sfintele Taine.

În cadrul Parohiei noastre („Nașterea Domnului” și „Sf. Parascheva” din München) funcționează din anul 2015 o “Școală de Română” (parohială), fiind oferite ore de Religie, Limba română, Istoria României, dar și alte activități cum ar fi: cor pentru cei mici, curs de chitară, cusut pe etamină, confecționatul

mărțișoarelor etc.

Și-n acest an, ca și-n ultimii doi, activitățile au fost susținute financiar printr-un program derulat sub patronajul Ministerului Românilor de Pretutindeni. Unele cursuri se desfășoară în mediul online, iar altele, cum este și normal, numai cu prezență fizică.

Cursurile Școlii de Română pentru anul școlar 2022/23 au fost reluate sâmbătă, 17 septembrie. Înscrierea copiilor se mai poate face, atât la pr. paroh Alexandru Nan (pr.alexandrunan@yahoo.de), cât și la doamna profesoară Luminița Orha, coordonatoarea acestei școli (orhalumi@yahoo.com).

Rugăciune pentru copii la început de an școlar

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu cel viu, ajută-mi să trecă cu bine acest nou an școlar ce se începe în această zi. Cel ce ne-ai cerut să fim înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii, luminează-ne cugetele să învățăm ceea ce

trebuie, ca să fim bine pregătiți pentru viața care ne așteaptă. Tu știi ce e bine și ce e rău. În mâinile Tale sunt viețile noastre. Crezând că ne este de folos să ieșim încununati cu cunoștințe din această școală, Te rugăm să arăți și de această dată puterea ajutorului Tău. Dar să nu fie după voia nostre, Doamne, ci după voia Ta cea sfântă, că Tu ne iubești și știi ce ne este cu adevărat de folos.

Doamne, ajută-ne pe noi să nu căutăm slava lumească, ce este degrab trecătoare, ci să căutăm

viețuirea curată și sfântă, ca să dobândesc Împărăția cerurilor. Viețile oamenilor sunt pline de încercări. Ce folos vom avea dacă vom câștiga bunătățile vremelnice, de nu le vom dobândi și pe cele veșnice? Ce folos vom avea de ne vom lăuda în lumea aceasta, dacă faptele noastre nu sunt bineplăcute Ție? Ajută-ne, Dumnezeule, că numai la Tine să căutăm împlinirea noastră și să preaslăvim în vecii vecilor Numele Tău cel Sfânt, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

Amintiri din ... tabăra „Oglinzi“

Și uite că suntem deja în vacanță, în primele zile ale lui gustar (august) și ne întâlnim cu copiii în tabără „Oglinzi“ unde abia așteptăm să ne întâlnim cu alți copii.

După ce s-a cazat fiecare grup și ne-am refăcut puțin forțele, ne-am reunit să împărtășim povești de călătorie pînă în România. Unii dintre copii au ajuns cu mașina proprie, alții cu avionul, iar alții au sosit cu autocarul pus la dispoziție de către Departamentul pentru Românii de Pretutindeni.

Am putut afla de la avizier programul pentru săptămîna

în care suntem aici. Diverse ateliere de pictură, limba română, concepere unui ziar al taberei, natura și biologie, sport, orientare și drumeție. Care mai de care mai interesant. Chiar din seara de luni fiecare copil și-a ales atelierul unde își dorește să fie activ. Voluntarii au fost foarte bine pregătiți. Am reușit să observăm profesionalism în organizare și felul cum au reușit să atragă copiii spre fiecare atelier. Am reușit să facem și multe excursii la Mănăstirea Agapia, Văratec, Neamțului, la Lacul Roșu, prin Cheile Bicazului, la casa memorială Ion Creanga. Zilele s-au scurs, din păcate, prea repede. Nici nu ne-am dat

Dragă lino,

În vacanță am fost în tabăra Oglinzi. Mi-a plăcut foarte mult.
Am dansat, am făcut înviorarea și am mers aproape toată
zina cu autobuzul. Am fost la Lacul Roșu, Cheile Buceacului,
Mănăstirea Neamț și Cetatea Neamț.
În Tabăra Oglinzi mâncarea a fost foarte bună.
Am fost și copii din altă țări: Italia, Cehia, Ucraina
din Olanda. Am făcut și exerciții de limba română,
pictat și sport.
Făcăt că Au nu ai fost cu noi! Tu ce ai făcut în
vacanță?

Cu drag, Clara

05.11.22

Luca-Ion
Walter-steinstraße 28c
82515 Wolfratshausen

Kasper Rudlicki
Königsplatzstraße 5A
82515 Wolfratshausen

Tabăra Oglinzi-Neamț

Drag-a Kasper,

În acest an, în vacanța mare împreună cu fratele
meu Cătălin am fost în România lângă Pătră Neamț
în Tabăra ARC - Oglinzi. Locul era foarte frumos,
lângă o pădure și erau acolo foarte mulți copii care vorbeau
limba Română veniți din toată lumea. Am făcut împreună cu
alți copii și am avut foarte multe activități împreună.
Programul a inclus foarte multe vizite în locuri istorice deosebite dar
și la Mănăstiri (Vorodig, Neamț, Huchimbu). Mi-a plăcut foarte
mult că prăva făcut mulți prieteni și am văzut foarte multe
locuri noi. Mi-a plăcut să mă redintare și anul utor tot acolo.
Am rămas cu foarte multe amintiri frumoase.
Am înțeles că limba Română a fost prietenul nostru cel mai bun
și ne ajutat să ne înțelegem împreună. Mi-a rămas și tu să
vizitezi România care este o țară atât de frumoasă.

Cu drag, al tău Prieten,

Luca-Ion

seama cum au trecut 7 zile. Am trăit la maxim fiecare clipă, ne-am făcut prieteni noi din diverse țări precum Cehia, Olanda, Emiratele Arabe Unite, Ucraina. Ne-am propus să ținem legătura măcar prin email și anul viitor să ne întoarcem în România pentru a vedea și alte locuri frumoase ale țării noastre.

Lansez pe aceasta cale invitația de a vă bucura de frumusețile țării noastre și să ne întâlnim cu drag și cu voi în tabără.

Dragă David,

În păcate anul acesta nu ai fost cu noi în tabără. Acolo a fost foarteumos, organizatori, soferii și bucătari au fost prieteni și simpatici. Camerele erau bune, iar mâncarea tradițional românească, foarte gustoasă. Despre deserturi nu mai are rost să vorbim, delicioase. În fiecare seară cam între orele 19:00 - 00:00 a fost discotecă cu muzică frumoasă. Vremea nu a fost tot timpul bună, a plouat mult, dar asta nu ne-a oprit să mergem în excursii. Am vizitat locuri care nu o să le uiti, mănăstiri, Lacul Rosu și multe altele, minunate. Am avut mult timp liber, multe activități și altele interesante, unde am învățat multe lucruri noi. Am văzut și pompieri care ne-au prezentat mașina lor și sa stăgă am avut voie să ne uităm cu furtivitate. Au fost acolo și poezia și o doamnă care ne-au povestit celor mai despre consumul drogurilor. Am văzut chiar și foc de tabără și am vădit lazi și de naștere. Am auzit oameni din diferite țări cu care m-am cunoscut foarte bine. Am amicală? foarte frumoase de acolo se sper să ne aflăm acolo și anul viitor. Să sperăm că o să vii și tu cu noi.

Cu drag,
Teo

Dragă Irina

Din păcate anul acesta nu ai venit cu noi în Tabara. Organizatori, soferii și bucătarii au fost foarte prietenoși. Am găsit mulți prieteni din altă țară de exemplu din Dubai, China și din Germania. În fiecare zi a fost Discotecă, unde era muzică foarte frumoasă. Am fost la Chila Bicaului, la Mănăstirea Neamțului, la casa lui Ion Creangă și la Lacul Rosu. Sper că anul viitor vii și tu.

Te îmbrățișez
Cu drag Teo

Această revistă a fost tipărită cu sprijinul Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Mai multe informatii gasiti pe situl: www.dprp.gov.ro.

Conținutul acestei reviste nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Proiect finantat prin Departamentul Romanilor de Pretutindeni

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Școala de Română - extra murros

Anumite activități ale școlii noastre nu sunt rezervate doar publicului intern din biserică, ci avem ocazia să ne prezentăm și în alte cercuri, la festivități internaționale organizate în München.

Astfel, trupa de teatru a avut o reprezentație cu piesa “La cireșe” după Ion Creangă în cadrul Festivalului Internațional al Basmelor pe 21.05.2022 la Biblioteca orașului München în Motorama, unde mai multe grupe din diferite țări au prezentat programe artistice în limba maternă.

Întrucât unii copii au deja experiența cu această piesă, ei au câștigat mai multă încredere în propria interpretare, ceea

ce a rezultat în bucuria de a fi vedetă în fața publicului.

Vineri, 18.11.2022, de ziua națională a cititului, am folosit invitația organizației Morgen e.V. și am participat cu o poveste în limba română la biblioteca din Motorama. Înconju rați de cărți, într-un cadru de poveste, copiii savurează basmele, indiferent de limba în care sunt prezentate.

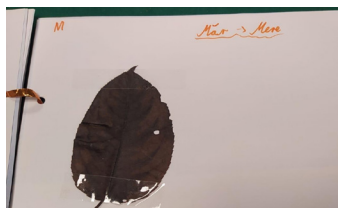
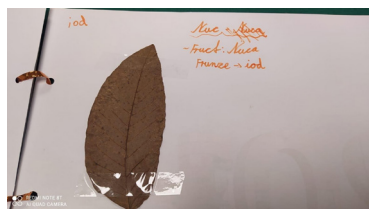
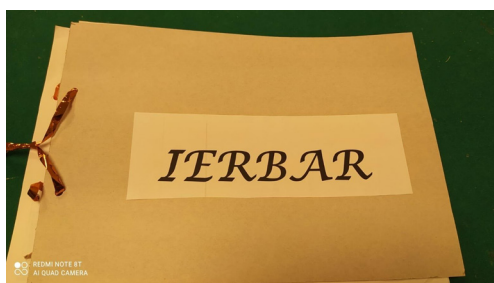

Din perspectiva “îmbinăm utilul cu plăcutul” am organizat în luna octombrie o ieșire în natură, la cules de fructe de toamnă. În livadă, pe lângă cules și mâncat de fructe, ne-am îndreptat privirea și spre plantele sălbatice. După ce au fost presate, acestea au

fost colecționate în ierbar. Analizând diversele tipuri de frunze, flori și fructe am aprofundat termeni lingvistici, cu trimitere la componenta latină a cuvintelor românești.

A consemnat Dr. Anca Bartos

Finalizarea proiectului “Prima Spovedanie” în parohia „Nașterea Domnului” din München, în Duminica Tomii

În a 2-a duminică după Paști, numită și Duminica Tomii, în Parohia Ortodoxă Română “Nașterea Domnului” și “Sf. Parascheva” din München a avut loc o Liturghie festivă pentru copiii și tinerii care au participat la proiectul “Prima Spovedanie”.

Începând cu luna septembrie 2021, copiii și tinerii Parohiei au participat bilunar la Orele de Religie, organizate din cauza pandemiei, în mediul online. În cadrul acestor ore, pr. dr. Alexandru Nan le-a vorbit copiilor despre Sf. Taine, în special despre tainele de inițiere, un accent deosebit fiind pus pe pregătirea pentru taina Sf. Spovedanii. Deși unii copii se mai spovediseră deja, în Joia din Săptămâna Luminată și duminică, înainte de slujbă, părintele Alexandru i-a spovedit pe toți cei 13 copii și tineri, care au participat la acest proiect.

Duminică, 1 mai 2022, în timpul Sfintei Liturghii, copiii și tinerii,

îmbrăcați în frumoase costume populare, au recitat împreună rugăciunea “Tatăl nostru” (în limbile română și germană) și au cântat și o priceasnă, dirijați fiind de doamna învățătoare Camelia Stoica. La momentul potrivit din Sf. Liturghie, toți cei 13 copii și tineri s-au împărtășit cu Sfintele Taine. În cuvântul de învățătură rostit, pr. paroh Alexandru Nan s-a referit la Apostolul Toma, cel care, prin lucrare dumnezeiască, n-a fost de față la prima arătare a lui Hristos înviat, Apostolilor, și care, la opt zile după Înviere, s-a învrednicit de acest lucru, spre încredințarea lui și a noastră, așa cum se spune în Otpustul zilei: “Cela ce prin ușile încuiate a intrat la Sfinții Săi ucenici și Apostoli și pe Toma l-a încredințat pentru a noastră mântuire”. Pr. Alexandru a vorbit apoi despre scurta, dar profunda mărturisire de credință a lui Toma, care prin cuvintele “Domnul Meu și Dumnezeu Meu”, a recunoscut dumnezeirea lui Hristos, Cel mort și înviat. Părintele Alexandru a subliniat în finalul cuvântului, obligațiile care le revin părinților, nașilor și clericilor, în educarea copiilor și tinerilor botezați, pentru a fi ajutați să-l mărturisească pe Hristos încă din pruncie, chiar dacă mediul în care trăim este unul tot mai secularizat.

Prima spovedanie îi arată copilului că de acum a venit vremea credinței de sine stătătoare și a răspunderii personale în fața lui Dumnezeu. Până la acest moment, Taina

Împărtășaniei l-a hrănit pe prunc prin credința părinților. Acum, însă, copilul pășește pentru prima oară spre Sfântul Potir în mod conștient, după o căință personală. De aceea, pregătirea copilului pentru vrednicia primirii conștiente a împărtășaniei este o etapă importantă a educației creștine. Așadar, spovedania vine în întâmpinarea copilului, ajutându-l să se pregătească pentru viață, fiind un prilej unic de stabilire a unei relații de la om la om, între el și părintele duhovnic, în care copilul se poate deschide sufletește, cu problemele, îngrijorările, preocupările, temerile, întrebările și speranțele lui.

În cadrul Sf. Liturghii au fost înălțate mai multe rugăciuni de mulțumire și de cerere pentru copiii și tinerii prezenți și pentru întărirea lor în credință. La finalul slujbei, fiecare copil și tânăr participant a primit cadou din partea Parohiei o "Carte de rugăciuni pentru tineri" și alte două cărți distractive, în limba română. La buna organizare a acestui moment festiv, pe lângă familiile copiilor și tinerilor, s-au implicat și doamnele Luminița Orha, Camelia Stoica și Simina Bura, active în cadrul Școlii de Română (Școala parohială) de mai

mulți ani de zile. Unele proiecte ale Școlii de Română au fost desfășurate, în ultimii doi ani, cu sprijinul financiar al Departamentului Românilor de Pretutindeni. Festivitatea s-a încheiat cu o masă de prânz, în cadrul căreia copiii, tinerii și părinții lor, au trăit bucuria "liturghiei de după Liturghie". Momente deosebite au fost oferite și de către cantautorul Ovidiu Bucșa, un membru mai nou al celei mai vechi parohii bavareze, care, în cadrul unui amplu program artistic, a interpretat multe cântece din folclorul autentic românesc.

A consemnat pr. dr. Alexandru Nan

"Arată, Stăpâne Doamne, fața Ta peste cei ce astăzi mărturisesc credința în Tine, luminează gândul lor, fă-i statornici pe dâșii în credință, întărește-i în nădejde, desăvârșește-i în dragoste, arată-i mădulare cinstite ale Hristosului Tău, care s-a dat pe Sine răscumpărare pentru sufletele noastre. Amin.

Doamne Dumnezeu nostru primește mărturisirea de credință a robilor Tăi, dăruindu-le lor: credință neînfruntată, nădejde tare și dragoste nefățarnică, binecuvântând vremea copilăriei lor și a tinereții lor. Binecuvintează-le Doamne, faptele, lucrurile, cuvintele, gândurile, și le dă lor să ajungă ziua cea neînserată a Împărăției Tale, lăudând, cântând și binecuvântând bunătatea milostivirii Tale celei negrăite". Amin.

Hram și hirotonie întru preot la München. ÎPS Părinte Mitropolit Serafim a slujit în Parohia „Nașterea Domnului” și “Sf. Parascheva”

Sâmbătă, 1 octombrie 2022, zi specială de pomenire a Maicii Domnului, Parohia Ortodoxă Română “Nașterea Domnului” din München și-a sărbătorit, anticipat, cel de-al doilea hram, pe Sf. Cuvioasa Parascheva de la Iași. Sfânta Liturghie a fost prezidată de către Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi din Germania, Austria și Belgia. În cadrul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă l-a hirotonit întru preot pe diaconul Nicolae Canciu, pe seama parohiei în formare de la Dachau.

Începând din anul 2017, cea mai veche parohie ortodoxă românească din Bavaria, „Nașterea Domnului”, prăznuiește anual cel de-al doilea hram, sau hramul mic, pe Sf. Parascheva de la Iași. Acest lucru s-a întâmplat și-n acest an la München, hramul fiind sărbătorit anticipat, în ziua

în care Biserica îi aduce o cinstire deosebită Maicii Domnului, prin prăznuirea Sf. Acoperământ.

Sf. Liturghie a fost prezidată de către Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim, înconjurat fiind de un sobor de preoți și diaconi, veniți din Germania, Austria și Belgia. Din soborul slujitor au făcut parte părintele paroh dr. Alexandru Nan, protopop al Bavariei, părintele Dumitru Aman de la Parohia Garmisch-Partenkirche, părintele Sergiu Rusu de la Parohia Freising, părintele Mihail Baku de la Fürstfeldbruck, părintele Ovidiu Cozma din Feldkirch (Austria), părintele Dorian Molette de la Bruxelles (Belgia), pr. misionar Iulian Dulgheru și diaconii Dumitru Dura, Secretar eparhial, Marius-Petrică Ciorbea și Nicolae Canciu de la München. La momentul potrivit din cadrul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Serafim l-a hirotonit întru preot pe diaconul Nicolae Canciu, pe seama parohiei în formare de la Dachau cu hramurile „Acoperământul Maicii Domnului” și „Sf. Alto”.

În cuvântul de învățătură rostit, Mitropolitul Serafim a vorbit

celor prezenți despre originea sărbătorii Sf. Acoperământ, scoțând în evidență două dintre multele virtuți ale Maicii Domnului: smerenia și ascultarea. Înaltpreasfințitul Serafim a subliniat și contribuția Maicii Domnului prin acel „Fiat” la lucrarea mântuitoare a neamului omenesc. Referindu-se la virtutea ascultării, Mitropolitul Serafim a citat un sfânt contemporan, pe Sf. Iosif Isihastul, care spunea că, într-o înțelegere corectă pe linia tradiției Sfinților Părinți, ascultarea poate fi mai mare decât Sf. Scriptura și chiar decât Sfânta Euharistie. Înaltpreasfințitul Serafim i-a felicitat mai apoi pe noul preot hirotonit, Nicolae Canciu, urându-i o preoție lucrătoare și pe pr. protopop Alexandru Nan pentru inițiativa înființării mai multor parohii ortodoxe române în landul Bavaria. La sfârșitul slujbei, părintele paroh Alexandru Nan i-a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim

pentru momentele de bucurie duhovnicească trăite împreună, alături de preoții slujitori și de credincioși și l-a felicitat pe noul preot pr. Nicolae Canciu.

Atmosfera de bucurie a continuat la agapa organizată de către parohie, unde cei prezenți au fost încântați, atât de programul artistic prezentat de cantautorul Ovidiu Bucșe, violonista Ramona Bolojan și pr. Ovidiu Cozma, cât și de bunătățile culinare pregătite de bucătarul profesionist Adrian Pavel.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățească a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerauftrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerauftrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

Rumänisch-orthodoxe Kirchgemeinde „Geburt des Herrn” München

Stadtsparkasse München BLZ: 701 500 00

IBAN: DE14 7015 0000 0906 1878 85

SWIFT / BIC: SSKMDEMMXXX

Redacție:

Pr. Dr. Alexandru Nan

Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan
Blumen-Str. 36
80331 München

Tel: 089 518 77 777

H: 0152 599 751 44

pr.alexandrnan@yahoo.de

alexnan@gmx.de

www.parohia-muenchen.de

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Parohia ortodoxă română „Nașterea Domnului“

St. Willibrord Kirche, Blumenstraße 36,

80331 München

